

Φανταστείτε ότι ο Πέτρος Παπαχρήστου κατάφερε και αποδείκνυε την Εικασία του Γκόλντμπαχ. Πώς θα εξελισσόταν η πλοκή της ιστορίας;

Η ώρα είχε πάει τέσσερις τα ξημερώματα. Ο ανιψιός του ήταν έξω στην πόλη και αναζητούσε πέντε ακόμα κιλά φασόλια. Μάλλον όμως ο Πέτρος Παπαχρήστου δεν θα τα χρειαζόταν τελικά. Κοιτούσε και ξανακοιτούσε τις σημειώσεις του. Ήταν απίστευτο! Καταπληκτικό! «Όχι, δεν μπορεί, κάτι δεν είναι σωστό, κάπου θα υπάρχει λάθος», σκέφτηκε. Τα ξανακοίταξε όλα, όπως έκανε όλη την τελευταία ώρα. «Το βρήκα», μονολόγησε, «τελείωσε, αυτό είναι! Τα κατάφερα! Απέδειξα την Εικασία του Γκόλντμπαχ!».

Ο ανιψιός του εκείνη την ώρα χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξε την πόρτα και είδε το απογοητευμένο ύφος του. «Συγγνώμη θείε, μα δε βρήκα τίποτα. Όλα τα μαγαζιά είναι κλειστά.». «Ποιος νοιάζεται για τα φασόλια; Τίποτα δεν έχει πλέον σημασία. Μόνο αυτό!» είπε και σχεδόν τον τράβηξε μέσα στο σπίτι. Δεν θα ξεχνούσε ποτέ όσο ζούσε εκείνη τη στιγμή. Εκείνη την ημέρα που η ζωή του άλλαξε μονομιάς. Το πως έλαμψε το πρόσωπο του ανιψιού του μόλις είδε τις σημειώσεις του και κατάλαβε το θαύμα που είχε συντελεστεί. Μία κοίταγε αυτόν και μία τις σημειώσεις. Και το πιο πλατύ χαμόγελο, που θα μπορούσε να σχηματιστεί στο πρόσωπο ενός ανθρώπου σχηματίστηκε στο πρόσωπο του προσφιλούς του ανιψιού. Ακολούθησαν τα αδέρφια του, που πάντα τον θεωρούσαν έναν αποτυχημένο της ζωής, έναν άνθρωπο, δηλαδή, λιγάκι τρελό και εκκεντρικό, επειδή παράτησε την οικογενειακή επιχείρηση, για να ασχοληθεί με ένα «άλυτο» πρόβλημα. Τώρα, πλέον, άρχισαν να τον αντιμετωπίζουν σαν κανονικό άνθρωπο. Όχι σαν κανονικό άνθρωπο, ακόμα καλύτερα. Σαν έναν άνθρωπο που είχαν αδικήσει και που άξιζε από πάντα τον σεβασμό τους. Αλλά και η κοινωνία. Μέχρι τότε είχε πάρει μία μικρή αναγνώριση με την «Μέθοδο Παπαχρήστου», την πρωτοποριακή νέα τεχνική υπολογισμών αλλά τώρα πήρε πλέον τον σεβασμό και την αναγνώριση που από πάντα άξιζε. Μέχρι και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αλλά και ο Πρωθυπουργός της χώρας, τον κάλεσαν για να τον συγχαρούν και να του απονεύμουν τις τιμές που άξιζε η δουλειά που έκανε, η δουλειά που είχε αφιερώσει σε όλη του τη ζωή.

Το πιο θαυμαστό, όμως, ήταν η γνωριμία του με την Αλεξάνδρα! Η Αλεξάνδρα, πέντε χρόνια μικρότερη από εκείνον, αφιέρωσε επίσης πολλά χρόνια για να αποδείξει την Εικασία του Γκόλντμπαχ, χωρίς όμως επιτυχία. Κάποια στιγμή τα παράτησε και ασχολήθηκε με την καριέρα της σαν καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Όταν όμως έμαθε τα σπουδαία νέα από την τηλεόραση και πριν ακόμα προλάβει ο θείος Πέτρος να δημοσιεύσει την απόδειξη της εικασίας, τον αναζήτησε και τον βρήκε. Μία ημέρα χτύπησε η πόρτα του σπιτιού του και ήταν εκείνη. «Καλησπέρα σας, ο κύριος Παπαχρήστου; Ονομάζομαι Αλεξάνδρα Παπαδημητρίου και πολύ θα ήθελα, εάν θα είχατε, βέβαια, τον χρόνο, να μου εξηγήσετε πώς φτάσατε στην απόδειξη της Εικασίας του Γκόλντμπαχ. Θα με ενδιέφερε πραγματικά να μάθω τα βήματα της απόδειξης ένα προς ένα! Καταλαβαίνω ότι μπορεί να σας φαίνεται παράλογο που σας χτυπάει μία άγνωστη την πόρτα και σας ζητάει κάτι τέτοιο, αλλά πραγματικά ανυπομονώ. Δεν αντέχω να περιμένω τη δημοσίευσή σας. Βλέπετε, προσπάθησα και εγώ για πολλά χρόνια να επιλύσω αυτό το γρίφο αλλά δεν

κατέληξα πουθενά.». «Σκάκι ξέρετε;» τη ρώτησε ο θείος Πέτρος. «Σκάκι; Μιλάτε με την τοπική πρωταθλήτρια!». «Περάστε μέσα, κυρία Παπαδημητρίου.» «Αλεξάνδρα για εσάς.». Η ημέρα πέρασε και για τους δύο τόσο γρήγορα που δεν κατάλαβαν πότε νύχτωσε. Ήταν σαν να γνωρίζοντουσαν από πάντα. Μιλούσανε, παίζανε σκάκι, μιλούσανε. Και έτσι, ο θείος Πέτρος βρήκε την ιδανική παρέα. Με την Αλεξάνδρα, η οποία κατά τύχη μένει πέντε τετράγωνα μακριά του, συναντιούνται κάθε απόγευμα και κάνουν μαζί έναν περίπατο. Μιλάνε, όχι μόνο για τα μαθηματικά, αλλά για τα πάντα.

Αυτή την εβδομάδα όμως δεν θα βρεθούνε. Τον περιμένουν στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, να μιλήσει για την Εικασία του Γκόλντμπαχ. Επέλεξε αυτό από όλα τα πανεπιστήμια ανά τον κόσμο που του απηύθυναν προσκλήσεις, γιατί αφενός θεωρούσε ότι η μάθηση εκεί γινόταν ακόμα με έναν σωστό και αποτελεσματικό τρόπο και αφετέρου γιατί ήταν στην Ευρώπη και συγκεκριμένα στην Αγγλία, σχετικά κοντά με το αεροπλάνο. Ούτως ή άλλως ήταν πολύ μεγάλος πια για να μπορεί να πηγαίνει παντού. Μπορούσε να πηγαίνει μόνο εκεί που του έκανε κέφι. Όλη η επιστημονική κοινότητα τον είχε πλέον αποδεχτεί ως έναν από τους μεγαλύτερους μαθηματικούς που πέρασαν ποτέ από τον κόσμο και σίγουρα τον μεγαλύτερο εν ζωή. «Μήπως να αποδεχτώ και την πρόσκληση του Τεχνολογικού Ινστιτούτου της Μασαχουσέτης; Σιγά την απόσταση!»

«Τι ωραία που είναι η ζωή!», σκέφτηκε ο θείος Πέτρος και χαμογέλασε.